

15 marca 1932 r.

URZĄD PATENTOWY



C 12 f 1/00²

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15410.

Kl. 6 b 28.

Siemens-Planiawerke Aktiengesellschaft für Kohlefabrikate
(Berlin-Lichtenberg, Niemcy).

Odbieralnik wódki w urządzeniach gorzelniczych.

Zgłoszono 17 listopada 1930 r.

Udzielono 16 stycznia 1932 r.

Pierwszeństwo: 25 listopada 1929 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy odbieralnika wódki w urządzeniach gorzelniczych. Całkowite usunięcie powietrza z dzwona szklanego jest niemożliwe w odbieralnikach wódki dotychczasowej budowy, ponieważ przy małym nawet zwiększeniu przelotu rury przepływowej rura powietrzna, wychodząca ze stężalnika, zbiega się z nią i znajdujące się powyżej powietrze nie może się ulotnić. Przy występujących wstrząsach, jakie nigdy nie dają się uniknąć w gorzelniach, powstaje niedogodność, polegająca na tem, że do rury odpływowej stężalnika łatwo przedostaje się również powietrze. Taki słup powietrza płynie wdół, ponieważ nie zapobiega temu odpowiednie naczynie

zaporowe, do zegara pomiarowego i wypycha znajdujący się nad nim słup cieczy do urządzenia dopływowego, skutkiem czego wypełnia się skrzynka przelewowa.

Wynalazek niniejszy usuwa powyższe niedogodności w ten sposób, że rura, przez którą uchodzi powietrze z odbieralnika jest połączona z rurą wypływową, prowadzącą do zegara pomiarowego, która jest podzielona w kierunku swej osi i łączy się bezpośrednio z główną rurą powietrzną.

W celu dokładniejszego wyjaśnienia wynalazku przedstawiono na rysunku kilka przykładów jego wykonania, a mianowicie: fig. 1 przedstawia górny koniec znajdujący się w szklanym dzwonie rury, przez któ-

5
rą uchodzi powietrze, z nasadzonem trymadłem termometru; fig. 2 przedstawia odbieralnik, którego odpływ przełącza się przez nasadzenie wkładki; fig. 3 przedstawia odbieralnik, którego rura odpływowa jest bezpośrednio przedzielona; fig. 4 — w większej podziałce rurę odpływową według fig. 3; fig. 5 — inną postać wykonania rury odpływowej; fig. 6 przedstawia dla porównania dotychczasowy odbieralnik.

Jak przedstawia fig. 3, rura odpływowa 1 odbieralnika przedzielona jest zapomocą ścianki 2 na dwie komory, z których górna z prawej strony połączona jest z rurką powietrzną 3, podczas gdy lewa komora, znajdująca się nad rurą odpływową, łączy się zapomocą większej rury powietrznej 4 bezpośrednio z główną rurą powietrzną 6. Rurka powietrzna 3 dochodzi do najwyższej części szklanego dzwona. Napływające do dzwona powietrze w odbieralniku według wynalazku płynie z komory pod dzwonem 5 w górę do rurki powietrznej 3, następnie do górnej komory rury odpływowej 1, a stamtąd przez rurę 4 do dużej rury powietrznej 6. Znajdujące się w górnej części dzwona powietrze może być usunięte powyżej opisaną drogą. Powietrze, które znajduje się w rurze odpływowej 7, prowadzącej do zegara pomiarowego, może również ujść przez rurę 4 (fig. 3).

Przez znajdującą się pod ścianką 2 (fig. 4) komorę 8 króćca wypływowego zostaje doprowadzona wypływająca ze stężalnika ciecz do zegara pomiarowego. Ażeby ilość cieczy dostosować możliwie do wielkości zegara pomiarowego, wstawia się krążki zaporowe lub patrony 9, 10 (fig. 4), których otwory są dostosowane do pojemności przyłączonego zegara pomiarowego.

Patrony są łatwo wymienne. W przedstawionym na fig. 5 przykładzie wykonania wynalazku ścianka rozdzielająca zastąpiona jest przez rurę 10a, w którą wstawia się patron 11. Rura 10a jest nieco dłuższa niż rura wypływowa odbieralnika, a

to w tym celu, ażeby możliwie osłabić powstające działanie ssące, które oddziaływa na rurę powietrzną 4.

Otóż jeżeli z jakiegokolwiek powodu płynie silny prąd wódki, wówczas gromadzi się ona w odbieralniku, wypełniając go, a mianowicie aż do rurki powietrznej 3 (fig. 3). Wskutek dławienia przez patron 9 (fig. 4) lub 11 (fig. 5) do zegara pomiarowego nigdy nie może dopłynąć tyle cieczy, aby wypełniła się skrzynka przelewowa urządzenia dopływowego. Dopiero gdy ciecz pod dzwonem 5 wznosi się tak wysoko, że wpływa do górnego otworu rurki powietrznej 3 (fig. 3), wówczas przekroczona zostaje sprawność zegara pomiarowego, i wypełnienie skrzynki przelewowej wskazuje na to, że wódka była zbyt silnie pędzona.

Rurka powietrzna 3 (fig. 3) posiada na swym górnym końcu dwa haczyki 12, przedstawione na fig. 1 w powiększonej podziałce. Haczyki te służą do zawieszenia na nich termometru, przyczem termometr można zawsze zawiesić w taki sposób, aby możliwe było najwygodniejsze jego odczytanie.

Ażeby zamienić inne, mianowicie stare odbieralniki, znajdujące się jeszcze w ruchu, na nowe, można umieścić między odbieralnikiem i rurą odpływową króciec 13 (fig. 2), który, jak przedstawia fig. 5, zaopatrzony jest w rurkę 14. Znajdująca się nad rurką 14 komora łączy się zapomocą rurki 15 z górną częścią szklanego dzwona. W górnej części nasadki 13 umieszczona jest rura 16, prowadząca nazewnątrz urządzenia. Nasadka 13, jak przedstawia fig. 2, umieszczona jest poziomo, tak, że w razie przepełnienia zegara pomiarowego, spływająca wódka nie powoduje strat. Rurkę powietrzną 15 należy przedzielić w miejscu 17, jak przedstawia fig. 2, w przeciwnym razie może być źle wprowadzona. Jest rzeczą zrozumiałą, że również i wkładkę można zaopatrzyć w patrony jak na fig. 5, aby odpływ dostosować do wielkości zegara pomiarowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Odbieralnik wódki w urządzeniach gorzelniczych, znamienny tem, że rura, przez którą uchodzi powietrze, łączy się z prowadzącą do zegara pomiarowego rurą odpływową, która przedzielona jest najkorzystniej w kierunku swej osi i łączy się bezpośrednio z główną rurą powietrzną.

2. Odbieralnik według zastrz. 1, znamienny tem, że rura odpływowa i ewentualnie granicząca z nią część odbieralnika przedzielone są na dwie komory, z których jedna łączy się z przewodami odprowadzającymi powietrze, a druga służy za odpływ wódki, wypływającej z odbieralnika.

3. Odbieralnik według zastrz. 2, znamienny tem, że do przedzielenia służy ścianka (2).

4. Odbieralnik według zastrz. 2, znamienny tem, że do przedzielenia służy prowadzona w odpływie rura (10a, 14).

5. Odbieralnik według zastrz. 1, znamienny tem, że rurka powietrzna (3) kończy się w górnej części dzwona szklanego (5).

6. Odbieralnik według zastrz. 5, znamienny tem, że rurka powietrzna (3) służy za stojak dla ewentualnie kilkuramiennego trzymadła termometru (12).

7. Odbieralnik według zastrz. 6, zna-

mienny tem, że rura powietrzna daje się składać.

8. Odbieralnik według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że część stanowiąca rurę odpływową, posiada otwór przepływowy dla wódki, którego wielkość zależy od rodzaju zegara pomiarowego, i który ewentualnie można zmieniać.

9. Odbieralnik według zastrz. 8, znamienny tem, że za otwór przejściowy służy otwór osadzonego w rurze odpływowej krążka zaporowego lub patronu.

10. Odbieralnik według zastrz. 8 i 9, znamienny tem, że krążek zaporowy lub patron umieszczony jest w oddzielnej nasadce rurowej (9).

11. Odbieralnik według zastrz. 1, znamienny tem, że w celu przebudowania znanego odbieralnika stosuje się wkładkę w postaci rury z ukośniami do osi rury kryzami.

12. Odbieralnik według zastrz. 11 i 12, znamienny tem, że wkładka (13) posiada oddzielną rurę do wylotu powietrza (16).

Siemens-Planiawerke
Aktiengesellschaft
für Kohlefabrikate.
Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

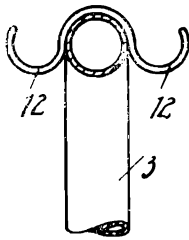


Fig. 2

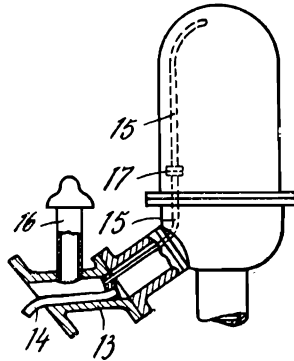


Fig. 3

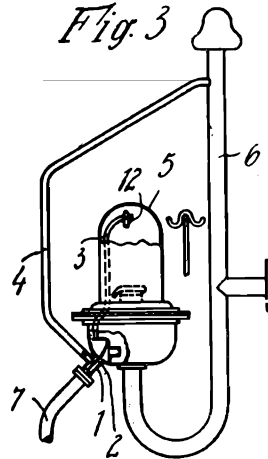


Fig. 4

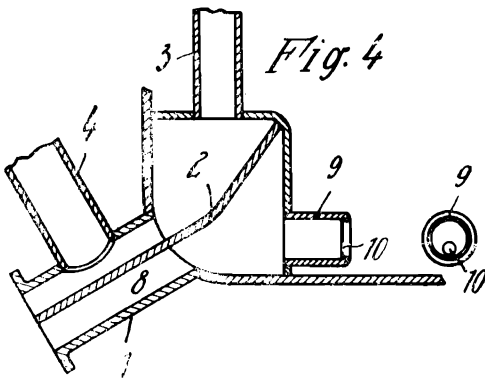


Fig. 5

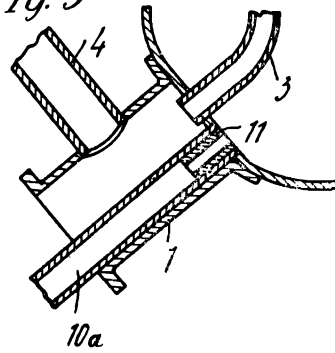


Fig. 6

